

Hope College

Hope College Digital Commons

Van Raalte Papers: 1870-1879

Van Raalte Papers

6-26-1875

On 22 February 1905, the Editors of De Hope Informed its Readership That Another Van Raalte Letter Was Discovered in Kansas.

A. C. Van Raalte

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1870s

The original documents are held in The Joint Archives of Holland. This digitized material is intended for personal research/study only. The original documents may not be reproduced for commercial use in any form or by any means, electronic or mechanical, without permission in writing from [The Joint Archives of Holland](#).

Recommended Citation

Van Raalte, A. C., "On 22 February 1905, the Editors of De Hope Informed its Readership That Another Van Raalte Letter Was Discovered in Kansas." (1875). *Van Raalte Papers: 1870-1879*. 230. https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1870s/230

This Book is brought to you for free and open access by the Van Raalte Papers at Hope College Digital Commons. It has been accepted for inclusion in Van Raalte Papers: 1870-1879 by an authorized administrator of Hope College Digital Commons. For more information, please contact digitalcommons@hope.edu.

26 June 1875

Holland, Michigan

2009

On 22 February 1905, the editors of De Hope informed its readership that another Van Raalte letter was discovered in Kansas. In it, Van Raalte gave words of support to the new churches there.

In Dutch; not translated.

Original in the Joint Archives of Holland, Hope College.

De Hope, 22 Feb. 1905

The editors of *De Hope* discover another Van Raalte letter in Kansas.

26 June 1875

Van Raalte gives words of support to new churches in Kansas.

1866

DE HOOP

Weekblad in het Belang van de Maatscha.

JAARGANG XXXVIII. NU. 17

22 Feb. 1905

Holland, Mich., Woensdag, 22 Fe

"De Naam des HEEREN is een Sterke Toren; de rechtvaardige zal daar henenloopen, en in een hoog vertrek gesteld worden."

Poëzij.

FEBRUARI.

DOOR REV. A. ZWEMER.

"Gerechtigd hebbende hunne harten door het geloof." — Hand. 13: 9.
"Het werk des zultoren is recht." — Spr. 21: 8.

Uw naam is zoet!
En 't doet ons goed
Dat lengen uwer dagen:
Toch komt gij nog,
Door stil bedrog,
Met scherpe koude ons plagen.

Twee dagen zacht,
Dan een die lucht,
Met warme hand ons grijpend!
De vierde koelt,
De vijfde woelt
In storm — of vrest, zoo knijpend.

De sneeuwbaan blijft,
De slede drijft
Zoo glad, met 't jeugdig volkje,
In blijden geest,
Naar vriend of feest:
In 't jonge hart geen wolkje.

Is mensch en vee
Verzorgd, te vree,
Wie zal de vogelen voeden?
Geen graan, geen zaad
Op veld of straat: —
God zal 't gemis vergoeden.

God kent, en weet,
Wat leeft en eet,
En zal niet een vergeten.
Het Godsboek zag
Nocht schriftkel-dag,
Waar Hij niet riep ten eten.

Schoon 's levensdag
Niet tellen mag,
(Als deze maand) op aarde
Bent langen tijd:
Zoo God' gewijd,
Is hij loch groot in waarde.

(* Februari) meent reinigen, d. i. ontzuilgen.
HOLLAND, MICH

Onze Contribuanten.

NOG EEN BRIEF VAN VAN RAALTE.

Broeder J. Mouloudijk van Palmyra N. Y., die den vorigen brief van wijlen Dr. van Raalte, destijds naar de eerste settlers te Rotterdam, Kan., geschreven en door mij verleden Dec. in DE HOPE overgeschreven, met veel genoegen had gelezen, zond mij eenigen tijd geleden onderstaanden brief, die hem in zijn pastoraal werk in handen kwam.

Daaromtrent schrijft ZFW.
"Nevensgaanden brief hield ik u hiermee ter plaatsing in DE HOPE aan. Die Dr. Van Raalte kende zal in den brief de boelzins des mans wel zien

ging, dat wij nazaten zijn van een voortreffelijk geslacht, trouwens arm, maar rijk in een Christelijk geloof." Blijven wij bewuste erfgename, en besliste voortplanters der groote beginselen van dit geslacht. — J. F. Z.

HOLLAND, MICH., 26 Juni, 1875.
Mr. N.N. en Familie.
Geliefde N. N. en Vrienden:

Ofschoon door vele Voorzienigheden Gods verhinderd in de gemeenschap, nochtans gaat mij uieder welvaart ter harte, en mocht dan ook met blijdschap vernemen dat over 't geheel het tijdelijke van de vrienden wat makkelijker wordt.

Het is wel zoo, dat ik zelve had moeten schrijven om eenige lotteron van u te kunnen verwachten; daarom hoop ik dat mijn schrijven weerklink moze geven, want gaarne ontving ik het een en ander van uieder wedervaren en toestand, alsmede iets van uw beschouwing omtrent den toestand on vooruitzichten. En van harte wensch ik, al zijn dan deze jaren niet om stoffelijk goed op te leggen, bevorderlijk geweest: dat ze toch de ziele mogen hebben verrijkt met meerdere kennis van Gods lankmoedigheid, van den omvang en de diepte der genade Gods, alsook van Gods Vaderlijke zorg, uitredding en gebeds verhooringen.

Bevindelijke kennis geeft onvergankelijke rijkdommen der ziele: deze zijn de vrucht van ons leven hier: deze zijn de versieringen onzer ziele; en deze kennis maakt ons vatbaar voor hemelvreugde en maakt ons hartwinnende getuigen Gods alhier. Dan wordt ons verloof op aarde dierbaar en Gods volk's Heeren gemeente, 's Heeren zaak wordt dan het voorwerp van onze liefdedienst. Ik reken het de hoogste eer dit belang op aarde te mogen dienen. Dit rijk is Jezus kroon: daarvoor loed, bloedd en stierf Hij aan het kruis; en daarom mijn lieve broeder ontbrek u niet: al gevoeldt gij u hier of daar gekrenkt; ik bid u ontbrek u niet: al is het dan ook maar de geringste post in Gods huis. Ja dient als dorpelwachter en met dank. Het is goedheid en ontferming Gods als gij iets moogt doen. Gij hebt met uw Hoiland, uw Heer te doen: Sta dan niet als man tegenover den mensch. Gij hebt daar niets mee te maken: Maar vraag waar kan ik mij dierbaar stellen aan Jezus' zaak? Grijp die gelegenheid aan: "Als gij Jezus' rijk zedekt, Hij zal voor u zorgen dragen." Toen Petrus moest hersteld worden was het maar alleen tot driemaal toe: Houd, weid Mijne kammeren en schapen. Daarin dat-wij ons dienstbaar aan de minste van de zijnen stellen moet onze liefde jegens Jezus openbaar en beoefend worden. Daarom, "geef uw heele hart aan Jezus' gemeente." Ik weet dit is voor u, de uwen en geheel uw huis veiligheid welvaren en de beste schat. Ik heb u lief; en ook weet ik te goed dat God u ten zegen gaf aan Amelia's noerzetting! Ik weet wel we kunnen dat zelve vaak niet zien; want "wij zijn niet meer dan nare smookende voorbranden uit den yure gerukt", en God laat vaak toe dat we daar dikwerf smartelijke ondervinding van krijgen tot onze vernedering: doch dat neemt niet weg dat "God loch in ons Zijne genade verhoort en ons behoudt"

te ontdekken, en dan te formuleeren, zijn ook in den regel immer beslist van overtuiging geweest, dat — hoe klein deze aardbol in vergelijking met vele der hemelbollen ook wezen mag — God, evenwel, aan denzelfden de betekenis van het centrum in heel de stoffelijke Schepping heeft believen te gunnen.

Van de geboorte ure af der heden-dagse Sterrekunde, die een schat van wonderen begon te ontdekken, en te formuleeren, werd een gansch andere opvatting als onwedersprekelijk vastgesteld door de mannen der Wetenschap, en hunne volgelingen. Niet deze kleine aardbol, zoo beweerde men, moeten als centraal beschouwd worden. En daarmede verbond men ook gereedelijk de theorie, dat de hemelbollen bewoond worden. Zelfs ook ging men speculeeren over het soort van stoffelijke wezens, die daar huisvesting zouden hebben. En die zoodanige theorie weigerde te aanvaarden, werd behendig als een bloote weet-niet — een slaaf, gebonden onder de tirannie der theologie en Schrift, met spottend medelijden aangezien.

En toch bleven wij en anderen met ons — een heirleger — ons theologisch en Godsdienstig begrip in dezen behouden.

En wat merken we nu? Men heeft Godsdienst en theologie willen nopen, om de vindingen eener pas begonnene wetenschap zoo maar bij te vallen. Doch nu merken we dat de wetenschap zich gedrongen begint te gevoelen, om tot ons te naduren, en ons standpunt hulde te doen.

Ben werk is verschenen — wij schrijven uit ons geheugen — onder den titel van "Man's place in the Universe."

Op onweerlegbare wijze en wetenschappelijke gronden geeft dat Schrift ons standpunt getuigenis. Dat was voor ons een aangename verrassing.

Schrijver ervan was het volsprokt niet te doen om uit voorliefde voor de theologische en Godsdienstige opvatting der Orthodoxe Christenheid zijn werk te schrijven. Als wetenschappelijk man treedt hij te voorschijn. Als zoodanig is het hem om het even, of de aloude theologische begrippen, dan of de wetenschappelijke theorieën, en speculeeringen van vele zoogenaamde savants in 't gelijk gesteld moeten worden. Het was er hem om te doen, om de resultaten der verstgevorderde ontwikkelingen op het terrein van Sterrekunde en Scheikunde en verwante vakken in het holdarste daglicht uit te doen komen. Op meesterlijke wijze bedient hij zich van de waarnemingen en conclusien, waartoe de ontdekkingen door Telescoop en Spectrum op het gebied der Sterrekunde heen voeren. Hij beroept zich op de waarnemingen en conclusien van mannen, die men op wetenschappelijk terrein nauwelijks tegen durft te spreken. Hun resultaten rangschikt hij op zoodanig meesterlijke wijze, dat de wetenschap zelve in onverbiddelijke tweespraak voor ons optreedt met de vele theorieën en speculeeringen, die op het dusgenaamde wetenschappelijk terrein te hard

dat tenger uwer dagen,
 Toch komt gij nog,
 Door still bedrog,
 Met scherpe koude ons plagen.
 Twee dagen zacht,
 Dan eef die lucht,
 Met warme hand ons grijpend!
 De vierde koelt,
 De vijfde woelt
 In storm — of vrees, zoo knijpend.
 De sneeuwbaan blijft,
 De slede drijft,
 Zoo glad, met 't jeugdig volkje,
 In blijden geest,
 Naar vriend of feest:
 In 't jonge hart geen wolkje.

Is mensch en vee
 Verzorgd, te vree,
 Wie zal de vogelen voeden?
 Geen graan, geen zaad
 Op veld of straat: —
 God zal 't gemis vergoeden.

God kent, en weet,
 Wat leeft en eet,
 En zal niet een vergeten.
 Het Godsboek zeg
 Nooit schrikkel-dag;
 Waar Hij niet riep ten eten.

Schoon 's levensdag
 Niet tellen mag,
 (Als deze maand) op aarde
 Een langen tijd;
 Zoo God' gewijld,
 Is hij toch groot in waarde.

(* Februari meent reukigen, d. l. ontzomigen.
 HOLLAND, MICH

Onze Contribuanten

NOG EEN BRIEF VAN VAN RAALTE.

Broeder J. Mraalendijk van Palmyra N. Y., die den vorigen brief van wijlen Dr. Van Raalte, destijds naar de eerste settlers te Rotterdam, Kan., geschreven en door mij verleden Dec. in DE HOPE overgeschreven, met veel genoegen had gelezen, zond mij eenigen tijd geleden onderstaanden brief, die hem in zijn pastoraal werk in handen kwam.

Daaromtrent schrijft Z.E.w.
 "Nevensgaanden brief hield ik u hiermee ter plaatsing in DE HOPE aan. Die Dr. Van Raalte kende zal in den brief de beeltenis des mans wel zien herrijzen, als 't ware. Hoezeer ook in strijd met den geest des tijds, dat men over Gods kinderen alzo spreken zou, Dr. Van Raalte was het geheel uit 't hart gesproken om te zeggen: "wij zijn niet meer dan ware smookende vuurbranden uit den vure gerukt."

De bedoelde broeder was destijds te Amelia, Virginia woonachtig, en als een van de eerste settlers aldaar kwamen hem en zijn geburen deze opbeurende woorden des geloofs ongetwijfeld goed te pas."

Commentaar op zulk een brief als deze, geschreven in zulke omstandigheden als zich destijds aldaar opdeden, is overbodig.

Rechter om onzen dag ietwat indruk te geven van den edelen geest waarvan deze brief toek is, en de overdenkingen der lezers aan de hoogere dingen een beetje houwwast te geven, hebben we in de publicatie van dit nagelaten woord, op een en ander door *curiosief* en aanhalings telkens idem gelegd.

Verdiepe ook deze brief de overtui-

gen dat mijn schrijven voortdurend moege geven, want gaarne ontving ik het een en ander van uieder wedorvuren en toestand, alsmede iets van uwe beschouwing omtrent den toestand en vooruitzichten. En van harte wensch ik, al zijn dan deze jaren niet om stoffelijk goed op te leggen, bevorderlijk geweest: dat ze toch de ziele mogen hebben verrijkt met meerdere kennis van Gods lankmoedigheid, van den omvang en de diepte der genade Gods, alsook van Gods Vaderlijke zorg, uitredding en gebeds verhooringen.

Bevindelijke kennis geeft onvergankelijke rijkdommen der ziele: deze zijn de vrucht van ons leven hier: deze zijn de versieringen onzer ziele; en deze kennis maakt ons vatbaar voor hemelvreugde en maakt ons hartwinmendé getuigen Gods allhier. Dan wordt ons vertoef op aarde dierbaar en Gods volk's Heeren gemeente, 's Heeren zaak wordt dan het voorwerp van onze liefdedienst. Ik reken het de hoogste eer dit belang op aarde te mogen dienen. Dit rijk is Jezus kroon: daarvoor leed, bloedde en stierf Hij aan het kruis; en daarom mijn lieve broeder onttrek u niet: al gevoeldt gij u hier of daar gekrenkt; ik bid u onttrek u niet: al is het dan ook maar de geringste post in Gods huis. Ja dient als dorpelwachter en met dank. Het is goedheid en ontferming Gods als gij iets moogt doen. Gij hebt met uw Heiland, uw Heer te doen: Sta dan niet als man tegenover den mensch. Gij hebt daar niets mee te maken: Maar vraag waar kan ik mij dierstbaar stellen aan Jezus' zaak? Grijp die gelegenheid aan: "Als gij Jezus' rijk zoekt, Hij zal voor u zorgen dragen." Toen Petrus moest hersteld worden was het maar alleen tot driemaal toe: Hoed, weid u af van lommeren en schapen. Daarin dat wij ons dienstbaar aan de minste van de zijnen stellen moet onze liefde jegens Jezus openbaar en beoefend worden. Daarom, "geef uw heele hart aan Jezus' gemeente." Ik weet dit is voor u, de uwen en geheel uw huis veiligheid welvaren en de beste schat. Ik heb u lief; en ook weet ik te goed dat God u ten zegen gaf aan Amelia's neerzetting! Ik weet wel we kunnen dat zelve vaak niet zien; want "wij zijn niet meer dan nare smookende vuurbranden uit den vure gerukt", en God laat vaak toe dat we daar dikwerf smartelijke ondervinding van krijgen tot onze vernedering; doch dat neemt niet weg dat "God toch in ons Zijne genade verheerlijkt en ons heerlijke roepingen schenkt."

Wees zoo goed en laat mij eens van u hooren: Groet de vrienden. Zijt met de uwen te zamen den Heero on Zijne genade aanbevolen.

Ulieder lieh. Vriend en Broeder,
 Was geteekend,
 A. C. VAN RAALTE.

HET CENTRUM DER STOFFELIJKE SCHEPPING.

REV. E. WINTER, D. D.

Onder de eenvoudige belijders van het Christendom wordt het vrij algemeen geloofd, dat de aarde, waarop onze woonplaats is, het middenpunt is — zoodanig niet in de stoffelijke schepping, dan toch in de zedelijke Godsroeping. Theologanten, die zich in alles op de leer des Bijbels beroepen, en wier stroven het immer is, om niet met enkele afgetrokkene uitspraken een loopje te nemen, maar om den doorlopenden draad en zin der geheele, eenstemmige, Gods-openbaring

ook ging men speculeeren over de soort van stoffelijke wezens, die daar huisvesting zouden hebben. En di zoodanige theorie weigerde te aanvaarden, werd behendig als een bloete weet-niet — een slaaf, gehoude onder de tirannie der theologie en Schrift, met spottend medelijden aangezien.

En toch bleven wij en anderen met ons — een heiliger — ons theologisch en Godsdienstig begrip in dezen behouden.

En wat merken we nu? Men heeft Godsdienst en theologie willen nopen om de vindingen eener pas begonnen wetenschap zoo maar bij te vallen. Doch nu merken we dat de wetenschap zich gedrongen begint te gevoelen, om tot ons te naderen, en onstandpunt hulde te doen.

Een werk is verschenen — wij schrijven uit ons gehengen — onder den titel van "Man's place in the Universe."

Op onweerlegbare wijze en wetenschappelijke gronden geeft dat Schrift ons standpunt getuigenis. Dat was voor ons een aangename verrassing.

Schrijver ervan was het volstrekt niet te doen om uit voorliefde voor de theologische en Godsdienstige opvatting der Orthodoxe Christenheid zijn werk te schrijven. Als wetenschappelijk man treedt hij te voorschijn. Als zoodanig is het hem om het even, of de aloude theologische begrippen, dan of de wetenschappelijke theorieën, en speculeeringen van vele zoogenaamde savants in 't gelijk gesteld moeten worden. Het was er hem om te doen, om de respitaten der vorstgevorderde ontwikkelingen op het terrein van Sterrekunde en Scheikunde en verwante vakken in het holderste daglicht uit te doen komen. Op meesterlijke wijze bedient hij zich van de waarnemingen en conclusien, waartoe de ontdekkingen door Telescoop en Spectrum op het gebied der Sterrekunde heen voeren. Hij beroept zich op de waarnemingen en conclusien van mannen, die men op wetenschappelijk terrein nauwelijks tegen durft te spreken. Hun resultaten rangschikt hij op zoodanig meesterlijke wijze, dat de wetenschap ze in overbidde lijke tweespraak voor ons opbreedt met de vele theorieën en speculeeringen, die op het dusgenaamde wetenschappelijk terrein te berde gebracht zijn geworden — vooral ook mede, om die den theologanten en Bijbel-aanhangers als struikelblokken voor den voet te werpen. Het mag niet ontkend worden, dat men sedert de dagen van Galileo de Natuur met prijszwaardigen ijver naar hare geheimen ondervraagd heeft. Vooral heeft men dat gedaan op het gebied der Sterrekunde. Door onvermoeide waarnemingen en rekenkunde heeft men den loop der hemelbollen nauwkeurig kunnen nagaan — afstand van de aarde en van elkaar met nagenoeg onfeilbare gewisheid kunnen berekenen. En met behulp van het Spectrum is men er zelfs in geslaagd, om althans ten deele waar te nemen uit welke elementen die hemelbollen samengesteld zijn. En wanneer al de resultaten van die waarnemingen, samen genomen worden, komt het, naar de krasse wenschappelijke voorstelling van het boek onder bespreking, hierop neer, dat onze aarde, de eenige der bekende lichamen, is die in het waarnaembare stelsel der stoffelijke Schepping als het Centrum beschouwd mag worden. De schrijven doet uit-